

Ingrid Bergman (29 sierpnia 1915 w Sztokholmie - 29 sierpnia 1982 w Londynie)

*Pewna aktorka szwedzko-hollywoodzka,
każda filmowa rola - nagród ducka,
jako Joanna d'Arc
zawojowała świat,
w życiu dopadła ją rola nieludzka.*

(ebs)

Ingrid Bergman - aktorka filmowa i teatralna. Amerykański Instytut Filmowy sklasyfikował ją na czwartym miejscu na liście najlepszych aktorek w dziejach kina. Ma swoją gwiazdę na hollywoodzkim "Walk of Fame" przy 6759 Hollywood Blvd. Napisała również autobiografię "My Story", która stała się bestsellerem.

Urodziła się w Sztokholmie 29 sierpnia 1915. Ojciec, Szwed, zajmował się fotografią. Matka, Niemka, wcześniej ją osierociła. Gdy była nastolatką zmarł jej ojciec.

<https://www.youtube.com/watch?v=MZ-i1UF1ItA>

Zamarzyła o aktorstwie po tym, jak wzięła udział w filmie "Landskamp" jako statystka. Ingrid została uczennicą prestiżowej szkoły Swedish Royal Theatre, ale stwierdziła, że teatr jej nie pociąga.

W 1935 po raz pierwszy zagrała małą rolę. W 1936 wcieliła się w Anitę Hoffman w filmie "Intermezzo". Szczęśliwie dla niej wielki producent David O. Selznick, autor sukcesów wielu hollywoodzkich gwiazd, obejrzał film i postanowił zrealizować jego amerykańską wersję. W 1939 doszło do produkcji "Intermezzo" w Hollywood.

Potem aktorka pojechała do Szwecji, gdzie zagrała w dwóch filmach, i wróciła do USA, by pojawić się w trzech dobrze odebranych obrazach. W 1941 otrzymała propozycję zagrania głównej roli kobiecej u boku Humphreya Bogarta w filmie "Casablanca".

W 1943 pojawiła się w głównej roli w filmie "Komu bije dzwon" na podstawie powieści Hemingwaya z Gary Cooperem jako partnerem. Otrzymała za nią pierwszą nominację do Oscara.

Rok później wcieliła się w Paulę Alquist w "Gasnącym płomieniu" i za tę kreację otrzymała Oscara. Trzecią nominację przyniosła jej rola siostry Benedyktyny w "Dzwonach Najświętszej Marii Panny". Rola Joanny d'Arc w filmie o tym tytule zaowocowała nominacją numer 4.

<https://www.youtube.com/watch?v=SRkimxLzG04>

Życie osobiste aktorki naznaczył romans a potem małżeństwo z włoskim reżyserem, uznane przez opinię publiczną za największy skandal w branży filmowej tamtych lat. W 1949 opuściła męża, lekarza Petera Lindstroma, z którym miała córkę, aby związać się z Rossellinim. Miała z nim dzieci: Robertina, Isottę i Isabelle. Po dziewięciu latach wspólnego życia Ingrid i Roberto rozstali się. Podczas pobytu we Włoszech nakręciła kilka filmów w zupełnie innej konwencji, niż jej hollywoodzki dorobek, neorealizmu.

<https://www.youtube.com/watch?v=jXpxqEpNWqI>

Po "skandalu" z Roberto Rossellinim amerykańska Akademia Filmowa przyznała Ingrid Oscary za kolejne role w

filmach "Anastazja" i "Morderstwo w Orient Expresie".

Po rozstaniu z Rossellinim aktorka poślubiła producenta teatralnego Larsa Schmidta, z którym rozwiodła się w 1975 roku.

Ostatnią nominację do Oscara przyniósł jej film Ingmara Bergmana "Jesienna sonata" (1978) z Liv Ullman jako partnerką. Uważała, że była to jej najlepsza rola.

Jej ostatnim triumfem był miniserial "Kobieta o imieniu Golda" ("A Woman Called Golda") z 1982, gdzie wcieliła się w postać izraelskiej premier, Goldy Meir. Za rolę tę otrzymała nagrodę Emmy, jednak nie mogła jej już odebrać.

<https://www.youtube.com/watch?v=sdePQsS3zB0>

Zmarła w Londynie 29 sierpnia 1982, w dniu swoich urodzin, w wieku 67 lat, po długotrwałej walce z rakiem piersi. Jej prochy rozsypano nad szwedzkim wybrzeżem.

<https://www.youtube.com/watch?v=nxa5Zsb0TxA>

Marta Grzywacz w artykule "Ingrid Bergman: Dziewica Maryja z Disneylandu czy wcielenie zła?" dla Wysokich Obcasów z 29 sierpnia 2015 tak pisze o "skandalu":

Pisali do niej w listach, że jest dziwką, szmatką i wysłanniczką diabła, która powinna spłonąć na stosie i smażyć się w piekle. Życzyli, żeby jej syn urodził się zdeformowany. W amerykańskim Senacie dyskutowano nad wprowadzeniem ustawy, która potępiłaby tak skrajny brak moralności

Kiedy Robertino przychodzi na świat, paparazzi stają na głowie, żeby zrobić mu zdjęcie, bo kto wie, może rzeczywiście wygląda jak diabeł wcielony. Jeden z dziennikarzy wysłał nawet do szpitala swoją żonę jako pacjentkę, ale Rossellini stawia sobie za punkt honoru, żeby nie dać im zrobić zdjęcia, więc wywozi Ingrid z porodówki w środku nocy, potajemnie. /.../

Za oceanem opinia publiczna jest w stanie wrzenia. Miesiąc po narodzinach Robertina, w marcu 1950 r., podczas obrad amerykańskiego Senatu senator Edwin C. Johnson z Kolorado, dźgając palcem powietrze, krzyczy o podłości, do jakiej zdolna była aktorka Ingrid Bergman, i domaga się wprowadzenia ustawy, która broniłaby Ameryki przed taką zgnilizną.

Napięcie wokół Ingrid rośnie od roku. Jeszcze we wczesnych miesiącach ciąży, już w Rzymie, dostaje list od Josepha Breena, wiceprezesa i dyrektora Production Code, instytucji, która stoi na straży moralności w amerykańskich filmach, z żądaniem, aby zaprzeczyła plotkom, że zamierza zostawić męża i związać się z Robertem Rossellinim. Głos w dyskusji zabierają nawet członkowie Kościoła luterańskiego w Szwecji i katolicy księża w Ameryce.

Może sprawy potoczyłyby się inaczej, gdyby Rossellini wyraził zgodę na spotkanie Ingrid z jej mężem Petterem Lindströmem i omówienie warunków rozwodu, zanim ciąża wyszła na jaw - ale nie wyraził.

Pia, córka Ingrid i Pettera, ma wówczas 11 lat. W szkole słyszy od kolegów, że mama porzuciła ją i ojca i uciekła do Rzymu z włoskim reżyserem.

<https://www.youtube.com/watch?v=OC-Olxxe01A>